

Sygnatura akt VI U 896/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gorzowie Wielkopolskim

w składzie następującym:

Przewodniczący : Sędzia Marek Zwiernik

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Gorzowie Wielkopolskim

sprawy z odwołania R. K.

od decyzji z dnia 23 lipca 2019 r. znak (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o przyznanie renty w związku ze służbą wojskową

orzeka: oddala odwołanie.

sędzia Marek Zwiernik

VI U 896/19 UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23.07.2019 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił R. K. renty z tytułu niezdolności do pracy powstałej w związku ze służbą wojskową.

R. K. odwołał się od tej decyzji. Wniósł o zmianę decyzji i przyznanie renty w związku ze służbą wojskową. Podał, że w okresie od 5.01.1990 roku do 29.11.1990 roku odbywał zasadniczą służbę wojskową. W związku ze służbą wojskową powstał u niego przewlekły zespół bólowy lędźwiowo – krzyżowy oraz dyskopatia na poziomie L5-S1. Doznane obrażenia ciała miały z pewnością związek ze służbą wojskową, co wynika z dokumentacji medycznej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania powołując się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 4.07.2019 roku, w której Komisja orzekła, że ubezpieczony jest osobą częściowo niezdolną do pracy okresowo od 18.04.2019 roku do 31.12.2020 roku, a niezdolność do pracy nie pozostaje w związku ze służbą wojskową pełnioną w okresie od 5.01.1990 roku do 29.11.1990 roku.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił, co następuje:

R. K. urodził się (...). W okresie od 5.01.1990 roku do 29.11.1990 roku odbywał zasadniczą służbę wojskową. W dniu 26.03.2019 roku ponownie wystąpił z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową. Orzeczeniem z dnia 4.07.2019 roku Komisja Lekarska ZUS w Z. orzekła, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy, okresowo od dnia 18.04.2019 roku do dnia 31.12.2020 roku, lecz niezdolność do pracy nie pozostaje w związku ze służbą wojskową. Decyzją z dnia 23.07.2019 roku organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową. Ubezpieczony odwołał się od tej decyzji. Bezsporne

R. K. z zawodu jest ślusarzem – tokarzem. W zawodzie pracował do rozpoczęcia zasadniczej służby wojskowej. Orzeczeniem z dnia 19.11.1990 roku Wojskowa Rejonowa Komisja Lekarska orzekła, że ubezpieczony cierpi na zespół bólowy lędźwiowo – krzyżowy w przebiegu zmian zniekształcających po przebytej chorobie Scheimmana,

przeciążenie i dyskopatię na poziomie L5/S1, i stał się niezdolny do służby wojskowej. Schorzenia nie pozostają w związku ze służbą wojskową. Od 15 roku życia ubezpieczony cierpiał na bóle okolicy lędźwiowo – krzyżowej kręgosłupa, szczególnie po wysiłku fizycznym. Pracował w gospodarstwie rolnym. Po zwolnieniu ze służby wojskowej ubezpieczony prowadził własną działalność gospodarczą – usługi leśne. W 1998 roku wniósł o rentę z tytułu niezdolności do pracy, lecz organ rentowy odmówił mu prawa do renty. Od 1999 roku do 2000 roku pracował w gospodarstwie rolnym. W 2000 roku ubezpieczony nabył prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy z KRUS. Świadczenie przysługuje mu do dnia 31.12.2020 roku.

U ubezpieczonego rozpoznano: przewlekły korzeniowy zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego z neurologicznymi objawami ubytkowymi; stan po operacji dyskopatii L5/S1 w 2003 roku; zespół bólowy kręgosłupa szyjnego z objawami korzeniowymi; bóle i zawroty głowy. R. K. jest częściowo niezdolny do pracy w związku z chorobą samoistną – zmianami zwyrodnieniowo – dyskopatycznymi kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego i szyjnego, od dnia złożenia wniosku o rentę na okres do dnia 31.12.2020 roku. Niezdolność do pracy nie ma związku ze służbą wojskową, którą ubezpieczony odbywał w okresie od 5.01.1990 roku do 29.11.1990 roku. Ubezpieczony może zostać przekwalifikowany zawodowo. Obecnie wykorzystuje przyznany mu stopień niepełnosprawności. Mógłby wykonywać pracę na otwartym rynku pracy o charakterze prac lekkich, nie wymagających dźwigania.

Dowód: dokumenty w aktach organu rentowego, tom I: zaświadczenie k. 27, książeczka wojskowa k. 32-32v, orzeczenie k. 209, orzeczenia k. 215, 218, decyzja k. 219; dokumentacja orzecznicza – lekarska stanowiąca załącznik do akt sprawy (II tomy); opinia biegłych sądowych lekarzy: ortopedy B. M. i neurologa A. G. k. 35-37v, orzeczenie k. 84, dokumentacja medyczna ubezpieczonego k. 85-88.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Odwołanie podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 29.05.1974 roku (tj. z dnia 20.12.2019 roku; Dz.U. z 2020 roku, poz. 203; dalej jako ustawa) renta inwalidzka przysługuje żołnierzowi, o którym mowa w art. 30 ust. 1 ustawy. Prawo do renty inwalidzkiej powstaje po zwolnieniu ze służby wojskowej. W przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie może być na wniosek komendanta szpitala wojskowego, w którym żołnierz przebywa na leczeniu, przyznane żołnierzowi prawo do renty jeszcze przed zwolnieniem go ze służby (ust. 2). Renta inwalidzka przysługuje również żołnierzowi zwolnionemu z czynnej służby wojskowej z powodu czasowej niezdolności do służby, jeżeli żołnierz ten nie ma prawa do zasiłku chorobowego. Renta ta przysługuje przez czas trwania niezdolności do wykonywania zatrudnienia. Na czas ten zalicza się żołnierza do jednej z grup inwalidów (ust. 3).

Art. 30 ust. 1 ustawy stanowi, że inwalidą wojskowym jest żołnierz niezawodowy Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, który został zaliczony do jednej z grup inwalidów wskutek inwalidztwa powstałego: w czasie odbywania czynnej służby wojskowej w okresie pokoju, z wyjątkiem terytorialnej służby wojskowej pełnionej dyspozycyjnie; 2) w ciągu 3 lat od zwolnienia z tej służby, jeżeli inwalidztwo to jest następstwem chorób powstałych lub urazów doznanych w czasie odbywania służby wojskowej. 2. Nie uważa się za inwalidę wojskowego żołnierza zwolnionego z czynnej służby wojskowej podczas pierwszych 6 tygodni jej odbywania z powodu choroby, która powstała niewątpliwie przed stawieniem się żołnierza do służby wojskowej i nie uległa pogorszeniu wskutek tej służby (ust. 2).

W zależności od przyczyny powstania niezdolność do pracy może pozostawać w związku ze służbą wojskową albo bez związku z tą służbą (art. 31 ustawy). Jednocześnie art. 32 ust. 1 pkt 3 ustawy stanowi, że za inwalidztwo pozostające w związku ze służbą wojskową uważa się inwalidztwo, które powstało na skutek chorób powstałych w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami służby wojskowej.

Zgodnie z art. 12 ustawy z 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z funduszu ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2020.53 j.t.; dalej jako ustawa), niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust.1). Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania

jakiegokolwiek pracy (ust. 2). Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3). W myśl zaś art. 14 ust. 3 w/w ustawy orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Stosownie do treści art. 13 ust. 1 ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się: 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne. Ust. 2. Niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, z zastrzeżeniem ust. 3. Ust. 3. Niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu. Ust. 3a. Jeżeli osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy przez okres co najmniej ostatnich 5 lat poprzedzających dzień badania lekarskiego brakuje mniej niż 5 lat do osiągnięcia wieku emerytalnego określonego w art. 24 ust. 1a i 1b, w przypadku dalszego stwierdzenia niezdolności do pracy orzeka się niezdolność do pracy na okres do dnia osiągnięcia tego wieku. Ust. 4 tego przepisu stanowi zaś, iż zachowanie zdolności do pracy w warunkach określonych w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie stanowi przeszkody do orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 57 ustawy, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki:

- 1/ orzeczoną niezdolność do pracy,
- 2/ udokumentowany wymagany okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 5 lat, w dziesięcioleciu poprzedzającym wniosek rentowy lub powstanie niezdolności do pracy,
- 3/ niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Przepisu tego nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety i 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Art. 59 ust. 1 ustawy stanowi, że osobie, która spełnia warunki określone w art. 57, przysługuje:

- 1) renta stała - jeżeli niezdolność do pracy jest trwała;
- 2) renta okresowa - jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa.

W myśl zaś art. 14 ust. 3 ustawy, orzeczenie lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie komisji lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Istotne w sprawie było ustalenie czy, a jeśli tak to od kiedy ubezpieczony był niezdolny do pracy, i czy niezdolność ta ma związek ze służbą wojskową. Jakie schorzenia powodują niezdolność do pracy. Czy zachodzi możliwość i celowość przekwalifikowania ubezpieczonego.

Organ rentowy nie kwestionował częściowej niezdolności do pracy skarżącego bowiem orzeczeniem z dnia 4.07.2019 roku Komisja Lekarska ZUS w Z. orzekła, że R. K. jest częściowo niezdolny do pracy okresowo od 18.04.2019 roku

do 31.12.2020 roku. Uznał jednak, że nie pozostaje ona w związku ze służbą wojskową, którą skarżący odbywał od 5.01.1990 roku do 29.11.1990 roku.

W celu wyjaśnienia powyższych spornych okoliczności Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy: ortopedy i neurologa, albowiem nie dysponując specjalistyczną wiedzą medyczną musiał posiłkować się przy rozstrzygnięciu istoty sprawy opinią biegłych sądowych (art. 278 § 1 K.p.c.).

Biegli sądowi lekarze: ortopeda B. M. i neurolog A. G. rozpoznali u ubezpieczonego: przewlekły korzeniowy zespół bólowy kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego z neurologicznymi objawami ubytkowymi; stan po operacji dyskopatii L5/ S1 w 2003 roku; zespół bólowy kręgosłupa szyjnego z objawami korzeniowymi; bóle i zawroty głowy i zgodnie orzekli, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy, lecz niezdolność do pracy nie pozostaje w związku ze służbą wojskową, którą ubezpieczony odbywał w okresie od 5.01.1990 roku do 29.11.1990 roku. Przyczyną częściowej niezdolności do pracy jest schorzenie samoistne, tj. zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego i szyjnego. Ubezpieczony może wykonywać lekkie prace fizyczne. Biegli sądowi przeprowadzili obszerny wywiad ze skarżącym oraz dokonali jego badania przedmiotowego. Skarżący po zwolnieniu ze służby wojskowej założył i prowadził własną działalność gospodarczą w zakresie usług leśnych. W 1998 roku domagał się przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, lecz ZUS odmówił mu prawa do żadnego świadczenia. Od 1999 roku do 2000 roku prowadził gospodarstwo rolne. W 2000 roku nabył prawo do renty z KRUS. Świadczenie przysługuje mu do końca 2020 roku. Z dokumentacji medycznej zgromadzonej w sprawie wynika, że już od 15 roku życia skarżący cierpiał na okresowe bóle okolicy lędźwiowo – krzyżowej kręgosłupa, zwłaszcza po wysiłku fizycznym. Już wówczas skarżący pracował w gospodarstwie rolnym. Podczas odbywania służby wojskowej przebywał również na oddziale dermatologicznym szpitala wojskowego z powodu brodawek pospolitych obu rąk. Z powodu odczuwanego wówczas lędźwiobólu wykonano u niego badanie RTG kręgosłupa (w dniu 8.11.1990 roku), opisano dyskropatię L5/S1 i przebytą chorobę Scheuermanna. Następnie z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa lędźwiowego był leczony od 1997 roku. W 1999 roku był leczony na oddziale neurologicznym z rozpoznaniem – korzeniopatia lędźwiowo – krzyżowa prawostronna. Z powodu utrzymujących się dolegliwości bólowych w 2003 roku poddał się operacji dyskopatii. W maju 2006 roku był badany przez biegłych sądowych, którzy rozpoznali u niego przewlekły zespół korzeniowy prawostronny na tle zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych wielopoziomowych kręgosłupa L-K i stwierdzili niezdolność do pracy w zawodzie ślusarz – tokarz, oraz wskazali na możliwość przekwalifikowania skarżącego. Nadto, biegli stwierdzili, że niezdolność do pracy nie ma żadnego związku ze służbą wojskową. W 2008 roku ubezpieczony był ponownie badany przez biegłych sądowych, którzy stwierdzili niezdolność do pracy w gospodarstwie rolnym, oraz brak związku niezdolności do pracy ze służbą wojskową. W badaniu przedmiotowym biegli sądowi w niniejszej sprawie stwierdzili zespół bólowy kręgosłupa z ograniczeniem ruchomości przy zachowanej gibkości, bolesne ruchy stawów biodrowych, chód sprawny. W RM kręgosłupa opisano zmiany dyskopatyczne – zwyrodnieniowe w postaci zwężenia przestrzeni międzykręgowych, osteofitów i wypuklin krążków międzykręgowych ze skutkującym w badaniu przedmiotowym uciskiem elementów nerwowych. Nie stwierdza się istotnych funkcjonalnie zaników mięśniowych, przykurczów stawowych i zniekształceń końców. W okresie służby wojskowej nie doszło u skarżącego do urazów czy zdarzeń, które doprowadziłyby do zespołu bólowego kręgosłupa charakterze przewlekłym z towarzyszącymi objawami korzeniowymi. Zespół bólowy kręgosłupa stwierdzony od wielu lat i wymagający stałego leczenia jest wynikiem toczącego się samoistnego procesu dyskopatyczno – zwyrodnieniowego, a nie służby wojskowej. Obecnie niezdolność do pracy powoduje choroba dyskopatyczno – zwyrodnieniowa kręgosłupa z objawami korzeniowymi. Można rozważyć przekwalifikowanie zawodowe ubezpieczonego. Wnioskodawca, wykorzystując przyznany stopień niepełnosprawności, mógłby wykonywać na otwartym rynku pracy lekkie prace, nie wymagające dźwigania.

Organ rentowy zgodził się z opinią biegłych sądowych. Ubezpieczony z kolei wniósł zastrzeżenia do opinii biegłych sądowych.

Sąd w całości dał wiarę opinii biegłych sądowych lekarzy: ortopedy B. M. i neurologa A. G. albowiem opinia została sporządzona zgodnie ze zleceniem sądu, a biegli w sposób jasny przedstawili powody swoich twierdzeń i logicznie wyjaśnili przyczyny, dla których uznali, że niezdolność do pracy ubezpieczonego nie pozostaje w związku ze służbą wojskową. Biegli wydając opinie oparli się na dokumentacji medycznej zgromadzonej w sprawie oraz na

badaniu wnioskodawcy. Przeprowadzili również obszerny wywiad z ubezpieczonym, ustalając jego kwalifikacje i przebieg dotychczasowej kariery zawodowej. Swoją opinię wydali biorąc pod uwagę całość materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i nie mieli żadnych wątpliwości, że stan zdrowia ubezpieczonego nie czyni go osobą długotrwale niezdolną do pracy w związku ze służbą wojskową.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z 3.11.1976 roku w sprawie IV CR 481/76 - OSNC 1977/5-6/102 „sąd nie może oprzeć swego przekonania o istnieniu lub braku okoliczności, których zbadanie wymaga wiadomości specjalnych, wyłącznie na podstawie konkluzji opinii biegłego, ale powinien sprawdzić poprawność poszczególnych elementów opinii, składających się na trafność jej wniosków końcowych.” Sąd w pełni podziela przedstawiony pogląd i opierając się o niego uznał, że opinie biegłych spełniają wymienione wyżej kryteria. Wnioski końcowe opinii biegłych sądowych stanowiły integralną część z innymi poszczególnymi elementami opinii. Analiza tych elementów wskazuje, zdaniem sądu, na brak możliwości przyjęcia innego orzeczenia niż te, które wydali biegli. Sąd nie miał tym samym powodów by odmówić opinii biegłych przymiotu wiarygodności.

Sąd w odniesieniu do dowodu z opinii biegłego ma obowiązek ocenić, czy dowód ten ze względu na swoją treść, zakres, poziom merytoryczny, przyjętą przez biegłego metodologię, kompletność odniesienia się do zgromadzonego materiału dowodowego i zastosowane na jego podstawie założenia, jest dowodem przydatnym dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd może przy tym ocenić opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności, czy logiczności. Nie może jednak nie podzielać merytorycznych poglądów biegłego lub w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń i rozstrzygać kwestii wymagających wiadomości specjalnych wbrew opinii biegłego specjalisty. W takiej sytuacji należy albo rozwiać wątpliwości co do treści opinii w drodze zażądania od jej autora pisemnych lub ustnych wyjaśnień, albo dopuścić dowód z opinii innego biegłego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 16.10.2014 roku, II UK 27/14).

Zastrzeżenia do opinii biegłych sądowych oraz wykaz chorób załączonych przez ubezpieczonego do pisma z dnia 19.05.2020 roku, nie wniosły niczego nowego do sprawy, a stanowisko ubezpieczonego miało charakter czysto polemiczny. Przekonanie ubezpieczonego o tym, że niezdolność do pracy ma związek z odbywaną przez niego służbą wojskową w okresie od 5.01.1990 roku do 29.11.1990 roku, nie może stanowić podstawy o zmiany spornej decyzji i stwierdzenia niezdolności do pracy w związku z tą służbą. Zresztą, w okresach wcześniejszych ubezpieczony był już badany przez biegłych sądowych (w 2006 roku i w 2008 roku), którzy również nie stwierdzili żadnego związku między służbą wojskową, a niezdolnością do pracy skarżącego. Ubezpieczony ma poczucie, że stan jego zdrowia jest wynikiem okoliczności, które powstały w czasie pełnienia przez niego służby wojskowej, lecz nie wynika to z materiału dowodowego. Co istotne, już w wieku 15 lat skarżący cierpiał na okresowe bóle okolicy łędźwiowo – krzyżowej kręgosłupa, zwłaszcza po wysiłku fizycznym. W czasie pełnienia służby wojskowej nie wydarzyło się nic, co mogłoby bezpośrednio wpłynąć na pogorszenie stanu zdrowia wnioskodawcy (uraz, wypadek). Schorzenie, które czyni R. K. niezdolnym do pracy tj. zespół bólowy kręgosłupa, jest schorzeniem samoistnym, wymagającym stałego leczenia, i jest wynikiem toczącego się samoistnego procesu dyskopatyczno – zwyrodnieniowego, a nie służby wojskowej. Biegli sądowi: ortopeda B. M. i neurolog A. G. jasno stwierdzili, że niezdolność do pracy skarżącego jest spowodowana schorzeniem samoistnym. Subiektywne odczucia ubezpieczonego nie mogą wpłynąć na zmianę opinii biegłych sądowych. Ubezpieczony ma wykształcenie zawodowe (ślusarz – tokarz) lecz należałoby rozważyć jego przekwalifikowanie zawodowe. Skarżący wykorzystując przyznany stopień niepełnosprawności, mógłby wykonywać lekkie prace fizyczne na otwartym rynku pracy. Po zwolnieniu ze służby wojskowej ubezpieczony prowadził własną działalność gospodarza, a także prowadził gospodarstwo rolne. Nie więc tak, że stan jego zdrowia już w 1990 roku pozbawił go wykonywania pracy zarobkowej.

Pismo ubezpieczonego z dnia 19.05.2020 roku stanowił wyłącznie polemikę z prawidłowymi ustaleniami dokonanymi przez biegłych sądowych i nie znajduje odzwierciedlenia w przeprowadzonych w sprawie dowodach. Skarżący nie przedstawił żadnych zarzutów merytorycznych zmierzających do zakwestionowania wartości wydanej w sprawie opinii biegłych sądowych. Sąd nie ma obowiązku prowadzenia postępowania dowodowego dopóty, dopóki strona nie uzyska satysfakcjonującej jej opinii biegłego. W niniejszej sprawie biegli sądowi lekarze; ortopeda i neurolog zgodnie orzekli, że niezdolność do pracy ubezpieczonego nie ma związku ze służbą wojskową. W świetle art. 286 K.p.c. Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub z opinii instytutu, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc

wówczas, gdy opinia złożona już do sprawy zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 roku, II CR 817/73, niepublikowany), a taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje. Odmienne stanowisko oznaczałoby, bowiem przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z opinii innych biegłych, by się upewnić, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania jak strona. Sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., II UKN 604/00, LEX nr 363191). Zdaniem Sądu opinia wydana w sprawie przez biegłych sądowych jest na tyle kategoryczna i przekonująca, że brak było podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii uzupełniającej czy też opinii innego zespołu biegłych sądowych.

Stanowisko ubezpieczonego w sprawie stanowi w istocie subiektywną ocenę stanu zdrowia dokonaną przez samego ubezpieczonego i nie może stanowić podstawy do zmiany spornej decyzji. Miarodajny dla oceny sądowej zdolności ubezpieczonego do pracy w kontekście orzekania o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową ma wynik badań lekarskich przeprowadzonych przez biegłych sądowych, nie zaś ocena stanu zdrowia dokonana przez samego skarżącego. O niezdolności do pracy nie decyduje sam skarżący czy też lekarz dotychczas go leczący, gdyż jak zauważa się w orzecznictwie sądowym, chodzi tu o ocenę niezdolności do pracy w prawnym rozumieniu, podejmowaną w trybie określonej procedury i przez odpowiednie organy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 8.08.2018 roku, III AUa 25/18, Lex 2538966). Wszyscy biegli sądowi w niniejszej sprawie doszli do zgodnych wniosków co do oceny stanu zdrowia ubezpieczonego w kontekście niezdolności do pracy w rozumieniu rentowym. Opinie są spójne i logiczne. W postępowaniu sądowym ocena niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i w takiej sytuacji sąd nie może orzekać wbrew opinii biegłych sądowych, gdyż niezdolność do pracy jako przesłanka renty ma tu znaczenie prawne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 15.03.2018 roku, III AUa 661/16, Lex 2504685).

Ubezpieczony w toku procesu powoływał się na trudną sytuację finansową, konieczność utrzymywania się z niewielkiej renty rolniczej i dodatku pielęgnacyjnego, co wystarcza mu jedynie na zakup żywności, dokonanie opłat za mieszkanie i zakup leków. Wskazać należy, że w prawie ubezpieczeń społecznych nie stosuje się klauzul generalnych zasad współżycia społecznego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27.10.2009 roku, II UK 81/09, Lex 574541). Przepisy prawa z zakresu ubezpieczeń społecznych są przepisami bezwzględnie obowiązującymi i przy ich stosowaniu ani organ rentowy ani sąd nie mogą mieć na uwadze zasad współżycia społecznego; przepisy te muszą być bezwzględnie przestrzegane w stosunku do wszystkich nawet, jeśli jawią się one osobie zainteresowanej jako subiektywnie niesprawiedliwe. Bez znaczenia dla przyznania skarżącemu prawa do żądanego świadczenia jest jego sytuacja materialna.

W ocenie Sądu odwołujący nie sprostął obowiązkowi określonymu w art. 6 K.c. oraz art. 232 K.p.c., bowiem podnoszone przez niego argumenty co do wadliwości decyzji ZUS nie znalazły potwierdzenia w zebranym w sprawie materiale dowodowym.

Sąd ustalając stan faktyczny w sprawie oparł się przede wszystkim na opinii biegłych, której nadał przymiot wiarygodności z przyczyn wyżej wskazanych, a także na dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego, których wiarygodności strony nie kwestionowały.

Mając na uwadze wskazane okoliczności, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 K.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Zgodnie z art. 148¹ K.p.c.; § 1. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, są uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. § 3. Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złoży wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że pozwany uznał powództwo.

W niniejszej sprawie, mając na względzie zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Sąd poinformował strony o zamiarze zamknięcia rozprawy i wydaniu wyroku na posiedzeniu niejawnym, a strony nie zgłosiły żadnych wniosków dowodowych i wyraziły zgodę na wydanie wyroku na posiedzeniu niejawnym. Wobec powyższego Sąd rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym.

Sędzia Marek Zwiernik

Sygn. akt III AUa 367/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk (spr.)
Sędziowie:	Urszula Iwanowska Romana Mrotek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 3 grudnia 2020 r. w Szczecinie

sprawy R. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o rentę w związku ze służbą wojskową

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 2 lipca 2020 r., sygn. akt VI U 896/19

oddala apelację.

Romana Mrotek	Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk	Urszula Iwanowska
---------------	----------------------------------	-------------------